

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN HOOGFEEST TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Vesper, 15 augustus 2013, 17u**

Broeders en zusters,

Met deze plechtige Vespers sluiten we het hoogfeest van de Tenhemelopneming van Maria af. Aan het einde van de viering wordt het genadebeeld van Maria teruggebracht naar zijn gewone plaats in de kapel van Onze-Lieve-Vrouw Lof. Daar zullen mensen heel het jaar door komen om, in alle discretie, een kaarsje te ontsteken en te bidden. Wat zij daar aan Maria zeggen, moet niemand anders weten. Het gaat over hun persoonlijke vreugde en zorg, over hun falen en hun verdriet, over hun hoop en hun diepste wensen. Met die intiemste ervaringen komen mensen bij Maria terecht, als kinderen bij hun moeder.

Wat vragen biddende mensen aan Maria? Komen zij vragen om wonderen en mirakelen? Meestal niet, denk ik. Mensen zijn realistisch genoeg om te weten dat het gewone leven niet bestaat uit spectaculaire gebeurtenissen of veranderingen. Wat mensen wel aan Maria komen vragen of voorleggen is hun verlangen naar een ommekeer of naar een nieuw begin. Ze bidden voor een begin van genezing bij een ernstig zieke, voor een begin van verzoening in een verdeelde familie, voor een begin van herstel na een depressie, voor een begin van geluk na een huwelijk of een nieuwe relatie, voor een begin van groei na de geboorte van een kindje, voor een begin van heropleving in de kerkgemeenschap of in de parochie. Wat mensen tot bij Maria brengt is vooral hun hoop: hun verlangen dat iets nieuws mag groeien en door God gezegend worden.

In de heilige Schrift is Maria niet de vrouw van de grote wonderen. Jezus deed wonderwerken, Maria niet. Zij bleef op de achtergrond. Zij was de vrouw van het bescheiden begin. Twee keer was Maria erbij toen iets nieuws begon. De eerste keer was in Bethlehem, toen zij Jezus ter wereld bracht. Daar maakte zij mee hoe God in onze wereld iets geheel nieuws aanvatte, iets waarvan zij het verloop en zeker het einde niet kon overzien. De tweede keer was in Jeruzalem, toen de Geest over de apostelen neerdaalde. Maria was erbij toen de kerkgemeenschap ontstond en de apostelen aan hun zendingswerk begonnen. Daar maakte zij mee hoe de kerkgemeenschap aan een nieuw verhaal begon, een verhaal waarvan zij het verloop en het einde evenmin kon overzien. Tweemaal was Maria aanwezig als een moeder: als de moeder van Jezus en als de moeder van de Kerk. En moederschap heeft alles met het begin te maken: met het begin van het leven en met het begin van de opvoeding. Het treft mij als ik jonge moeders bezig zie, hoe gefascineerd

zij kunnen kijken en spreken over wat hun kind al voor de eerste keer kan doen: ‘kijk, het begint al te kruipen!’, ‘kijk, het trekt zichzelf recht aan een stoel en kan al stapjes zetten!’, ‘kijk, het kan al zelf met een koffielepel wat babyvoeding in (of meestal naast) zijn mondje steken!’, ‘kijk, het eerste tandje zit er al!’. Van elke nieuwe stap is moeder de eerste waarnemer en supporter.

Het feest van de Tenhemelopneming van Maria is een feest van hoop. We kijken hoopvol uit naar de voltooiing die God voor ons heeft bereid. Aan die voltooiing heeft Maria nu al deel, helemaal en voorgoed. Boven het hoofdaltaar van de kathedraal prijkt een indrukwekkend schilderij van Rubens dat de Tenhemelopneming van Maria voorstelt. De apostelen laten Maria vertrekken terwijl engelen haar triomfantelijk begeleiden naar omhoog, naar haar thuiskomst in Gods heerlijkheid. Rubens heeft vooral de feestelijkheid en de vreugde van het hele gebeuren willen uitdrukken. Wat God voor ons heeft bereid door de Verrijzenis van Jezus overtreft onze stoutste dromen en vooral onze beste prestaties. Naar die voltooiing mogen we hoopvol uitzien. We mogen ons er nu al op verheugen.

Tegelijk weten we: wat we hopen valt niet zomaar uit de lucht, het moet groeien op de grond van ons gewone leven. De hoop die ons bezielt heeft niet enkel goede ogen nodig om ver te kunnen kijken, hij heeft ook stevige voeten nodig om lang te kunnen lopen. Zelfs het mooiste waarnaar we verlangen begint met kleine stappen en gebaren. Als een moeder blijft Maria in onze buurt. Aan haar voorspraak mogen we alle kleine stappen en gebaren toevertrouwen, die de deur van de hoop voor ons open houden.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen